

holdelig. Tværtimod, og jeg beder ham læse op, hvilken Paragraf eller hvilken Passus i en Paragraf, han støtter det paa, at den er lovmæssig. Det gjorde den ærede Justitsminister nemlig ikke i Gaar. Denne Lov taler kun om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest, naar det maa antages, at man er uskyldig, og det kræves endvidere, at man ikke direkte har givet Anledning til Arrestationen. Da Nelly Andersen modtog de 50 Kr., gjorde hun det, fordi Assessoren sagde til hende, at det kunde ikke nytte, at hun forlangte mere, hun kunde ikke faa det; det var saa megen Ulejlighed og hun vilde ikke staa sig ved at lade Sagen gaa til Højesteret. Hun modtog denne Erstatning, skønt hun ganske vist fandt, at det var en lurvet Erstatning, fordi hun troede, hun derved fik Oprensning. Hun modtog nemlig Afskrift af en Skrivelse fra Justitsministeriet — hvis Chef altsaa den Gang Nellemann var — til Politidirektøren, hvori der stod, at hun skal have 50 Kr. for uforskyldt Varetægtsarrest; det modtager hun; hun kan kun faa det Indtryk, at hun ganske vist faar en lurvet Erstatning, hun troede, at den skulde have været noget højere, men hun tror dog at have faaet Oprensning, og at hun er gaaet ud af disse 53 Dages Arrest, uden at der er sat en Plet paa hendes borgerlige Ære. Det gaar hun og tror i flere Aar, indtil hun forleden Dag i et Højreblad, som opkastede sig til Defensor for forhenværende Justitsminister Nellemann — ganske vist gjorde det det meget slet, det er i Gaar blevet grebet af mig i en Række Fejltagelser — indtil hun der læser, at Mistanken imod hende er bleven bestyrket. Denne Kendelse kendte hun ikke det fjerneste til; den ligger altsaa i Behold, den kan drages frem. I det Øjeblik, hun kommer og vil have Sagen frem, vil have større Erstatning, faar det Blad, som paatager sig den Opgave at forsvare forhenværende Justitsminister Nellemann i denne Sag, meddelt, hvorledes Erstatningskendelsen lyder, trykker den op og meddeler derved Gud og hver Mand og hele Verden, at Mistanken blev bestyrket, og at hun derfor ikke har faaet Erstatning for den Arrestation, der overgik hende i Anledning af den forsvundne Urkæde i Justitsminister Nellemanns Hus. Nu faar hun altsaa at vide, at der, juridisk set, officielt stadig hefter en Plet ved hendes borgerlige Ære; men det har hun ikke vidst. Jeg spurgte saa i Gaar Justitsministeren, om han vil gøre noget til at faa denne Sag frem igen. Han

svarede, at det kunde han ikke; ifølge Loven af 1888 kunde Sagen ikke appelleres; hun havde jo taget imod 50 Kr., det offentlige var tilfreds med at skulle nøjes med at give hende 50 Kr., og Sagen kunde altsaa ikke appelleres. Men her foreligger der noget andet, og jeg spørger da nu igen i Dag den højtærede Justitsminister: Hvis Frøken Nelly Andersen indgiver et Andragende om at faa denne Erstatningskendelse frem til Revision, fordi den sætter en Plet paa hendes Ære, som efter hendes Opfattelse og efter min Opfattelse er uberettiget, vil saa den højtærede Justitsminister være hende behjælpelig med at faa denne Erstatningskendelse frem til Revision?

Ja, medens jeg er ved forhenværende Justitsminister Nellemann, skal jeg kun bemærke, at hvad den ærede Justitsminister i Gaar fremførte om hans ædle Karakter forekommer mig at være denne Sag ganske uvedkommende. Som jeg allerede en Gang har bemærket, er det slet ikke Meningen, at dette Ting skal sidde til Døms over forhenværende Justitsminister Nellemann. Meningen er gennem Interpellationen blandt andet at faa et uretfærdig behandlet Menneskes Sag frem til fornyet Overvejelse. Men for øvrigt maa jeg sige, at det forekommer mig, at det er et lidt løjerligt Udtryk for den nuværende Justitsminister at bruge, at Justitsminister Nellemann særlig udmærker sig ved sin ædle Karakter. Jeg synes ikke, at dette Udtryk er ganske korrekt. Det forekommer mig, at det netop at bruge dette Udtryk „ædel“ i denne Sammenhæng — hvor der blandt andet foreligger dette, at Justitsminister Nellemann har fremsat 6 Sigtelser mod en Tjenestepige, hendes Broder og Fader, som viste sig ukorrekte, og som derfor ikke gør det allerfjerneste for at gøre hende en Undskyldning — at dette just ikke er det mest nærliggende Udtryk. — En anden Principal, et andet Herskab, Ekviperingshandler Fisker og Frue bleve jo stærkt medtagne af den offentlige Mening, den Gang de havde sigtet Alma Bondesen paa saa løst et Grundlag, ja de bleve haardt medtagne endog for selve Retsskranken, idet Advokat Nellemann den Gang temmelig stærkt bebrejdede Fisker og hans Hustru den Letsindighed, hvormed de havde tyttet en Tjenestepige. Det kan være godt nok, at dette for en Gangs Skyld kommer frem: Den Letsindighed, hvormed Herskaber tyvte deres Tjenestepiger. Dette forekommer mig ikke at være ædelt: den Letsindighed, hvormed et Tyende sigtes for